

Mirko Kunčič:

Očka in sinko modrujeta.

»Očka, joj, povej:
Kam bežijo mlada leta?
Mar kot ptičke lastovičke
romajo v dežele daljne,
da nekoč,
ko bo v srcu črna noč,
vrnejo se polne solnca?«

»Sinko, veš, to je takó:
Mladih let nazaj ne bo.
Kakor ptičke lastovičke
obnemorejo na poti.
Lovec krut jih — čas — zaloti,
v kletko — prošlost ujame in — —
vse je le še tih spomin,
nanje
in na davne lepe sanje.«

»Očka, kaj pa, če zaprl
bi jih v gajbico samotno
in jih čoval noč in dan?«

»Pa če z levom ali zmajem
jih zastražiš — vse zaman.
Skozi luknjico najmanjšo
venkaj ti pobegnejo...
Sinko, sreča mladih let
zvene kakor v maju cvet.«

Albin Čebular:

Septemberska.

Jesen je stopila na trato
s svojo suknjico zlato,
je dečica pesmi zapela,
so jabolka sočna zardela.

Je hruškici poleg stezice
pobarvalo solnčece lice,
v naročje pa dečice žive
se sipljejo višnjeve slive...